

trods sin Ungdom opnaaet en højtbetroet Plads, var beliggende i en skummel, skidengraa Bygning tæt ved Kanalen. Jakobe foer vild i en Række øde Gange og fandt omsider en Budstue, hvor to søvnige Mænd sad med Ryggen opad Væggen og saa ned paa deres Støvlenæser. Paa hendes Spørgsmaal om, hvor hun kunde finde Hr. Ekspeditionssekretær Sidenius, fik hun det lakoniske Svar:

»Første Sal, tredje Dør tilhøjre.«

Jakobe følte sig grumme ilde tilmode ved Tanken om at skulle forestille sig selv for en fremmed Herre; og Spændingen for Udfaldet af den forestaaende Samtale gjorde hende yderligere nervøs. Det skulde nu hellerikke bidrage til at styrke hendes Sikkerhed, at hun ved Bortgangen fra Budstuen hørte de to Mænd i flegmatisk Tone veksle disse Bemærkninger:

»Sikken et Næb!«

»Ja, det var en Jødetøs.«

Oppe paa første Sal fandt hun den anviste Dør og kom ind i en tofags, halvmørk Stue, der vendte ud til en Gaardsplads med nogle grønne Træer. Hele Møblementet bestod af en Række Reoler med store Protokoller, et Par Træstole og en Fyrretræs Skrivepult henne ved det ene Vindue. Her stod Eberhardt i en langskødet, sort Frakke, der var blankslidt paa Ryggen, og med Benklæderne opsmøgede over et Par klodsede Sko.